

Sázava 20. - 28. června 1997

Účast: Vilda a Věra, Karel J., Peršing, Pavel a Helča s Helenkou a Kájou, Alena a Melíšek s Lucinou a psem Mikym, Jirka a Jitka, Petr a Lucka E., Míla s Kačenkou, Magda

Pátek 20. června 1997 (Praha – Stvořidla): Již samotná doprava do místa startu letošní vody, kterým byl kemp Stvořidla, se stala menším dobrodružstvím. Bez problémů se totiž podařilo dorazit pouze Peršingovi autem, Vildovi s Věrou a Karlem, též autem, a Petrovi. Ten jediný přijel vlakem, když ke svému štěstí nestihl odjezd Jirkova vozu. I on však alespoň zazmatkoval v „zastávce na znamení“ ve Smrčné, kde si nechal zastavit soupravu, a pak zjistil, že má jet ještě jednu stanicí.

Hůře dopadli Pavel a Helča s Helenkou a Kájou a Alena s Melíškem, Lucinou a Mikym. Ti totiž uvízli v téměř se nepohybující koloně na rozkopané dálnici D1. Asi po dvou hodinách čekání na místě, či jen pomalého sunutí se vpřed, se jim podařilo sjet na okrsky, na nichž pro změnu narazili na nekonečnou a mizerně značenou objížděku. Sebevědomě vyrazili vřed následování několika dalšími auty s pražskou značkou, jejichž posádky také nevydržely jízdu průměrnou rychlostí 5 km za hodinu. Po hodině bloudění spojeném s několikerým průjezdem přes jednu a tu samou vesničku, což zřejmě velmi pobavilo domorodce vysedávající na zápraží svých chaloupek, se vrátili na dálnici jen o několik kilometrů dále, než z ní předtím sjeli. Odtud pak naštěstí již nerušeně pokračovali v cestě na Stvořidla, kam dojeli kolem desáté. Náladu jim škodolibě spravila skutečnost, že Jirka s Jitkou a Luckou, kteří z Prahy vyjeli asi o dvě hodiny dříve než oni, přijeli až hodinu po nich, zato s dokonalými znalostmi širokého okolí, zejména pak všech lesních a polních cest, silniček, samot, odboček i nikam nevedoucích silnic, jež poznali při hledání příjezdové cesty k tábořišti.

Naštěstí již plápolal ohýnek, Vilda ve snaze si je opět „příkládal“ buřty, kolovala láhev rumu a přes dopolední vydatný déšť bylo poměrně hezky. Všichni jsme rádi poseděli, až na Peršinga, který hrál na kytaru společnosti u bufetového stánku a jen občas „přiběhl“ a s kalným pohledem básnil o dcerách správce kempu, které prý umí „báječně zpívat“. Spokojeni s tím, že jsme konečně na místě, jsme si povídali rozsazení kolem táboráku.

Sobota 21. června 1997 (Smrčná – Stvořidla a Stvořidla – Ledec nad Sázavou; 3,8 a 5,6 km):

Ráno nás probudil údiv jakési holčičky zmatené skutečností, jak se naše stanová kolonie přes noc rozmnožila. Tatínek jí to vysvětlil slovy: „No oni měli sraz v jedenáct večer.“

Posnídali jsme a pak zasedli u bufetového stánku. Jirka s Jitkou a Peršingem si mezitím šli prohlédnout peřej Stvořidla a po návratu znalecky tvrdili, že ji v žádném případě nejde sjet, neboť je strašně málo vody. Vildovi s Pavlem, kteří se ale nechtěli spokojit s tím, že by tuto vodáckou lahůdku vynechali, to ale nedalo, a tak si je šli obhlédnout sami. Usoudili přitom, že bez háčků by to mělo jít. Nechali se proto vyvézt do Smrčné a odtud si Stvořidla sjeli. Vody skutečně mnoho nebylo, ale přesto rozhodně nelitovali. Až na úsek Týnec - Pikovice to totiž byl jediný tekoucí kus Sázavy. S kánoemi se proplétali mezi mohutnými žulovými balvany, jichž bylo svažující se říční koryto plné, a hnáni bystrým proudem zanedlouho spluli zpět ke kempu.

Spolu s Peršingem, Melíškem, Petrem a Luckou, kteří se plavby s kánoemi odmítli zúčastnit, se převezla auta na neudržované tábořiště v Ledči a pak jsme tento úsek při složení posádek: Pavel - Helenka, Karel - Kája - Helča, Alena - Lucina a Jirka - Jitka, pohodově a během poměrně krátké chvíle zdolali i v lodích. Jednalo se totiž o pouhých šest kilometrů.

Vilda s Věrou počkali až do půl šesté na příjezd Míly s Kačenkou, aby nebyli na řece sami, a pak společně dorazili za ostatními. To již ale Jirka překvapen, že Pavel s Vildou na Stvořidlech kánoe ani „neškráblí“, naložil svoji vydru na střechu a urychleně se je vydal též pokořit. Klekla mu ale Fordova „stříbrná sršeň“, a tak měl namísto zážitku starost navíc. Následující den mu ji naštěstí opět v servisu rozdýchali. O zlatý hřeb večera se ovšem postaral Melíšek. Nejprve suverénně vlezl do cizího stanu v domnění, že je jeho, přičemž vynadal Lucině, jaký to je vevnitř bordel, pak řval nadávky na kapelu koncertující na fotbalovém stadionu vedle tábořiště, aniž by ho však mohl slyšet někdo jiný než my, a nakonec odešel zpěvákovi oné kapely „rozbít hubu“. Později byl nalezen spící v autě.

Na závěr krásného dne jsme si udělali ohýnek a nenechávaje se rušit zmíněným rockovým koncertem se bavili, mimo jiné i vzpomínáním na Kájíkovu odpolední snahu pomoci v pohánění kánoe, kterou projevoval tím, že svým pádlíčkem neustále kontroval.

Po půlnoci se Helča, Pavel a Karel šli podívat na stadion. Jakýsi místní vidlák se snažil vyprovokovat incident s Pavlem slovy: „Ty se nemrač, týý, néé...“, ale marně. Na pivo byla zoufalá fronta, peníze stejně až na pár drobných zapomněli v tábořišti, kapela si užívala přestávky, a proto se nezdrželi a šli raději spát.

Neděle 22. června 1997 (Ledeč nad Sázavou – Horka; 20,9 km): Počasí se výrazně změnilo. Bylo chladno a dešť byl na spadnutí. Dopoledne odjel domů Melíšek a auta byla převezena do pravobřežního kempu v Horce, v němž již zůstali Petr s Luckou, Peršing po návratu ze Stvořidel, kam včera odjel přenocovat, protože se tam „báječně zpívá“, a pro nepřízeň počasí i Helenka s Kájou.

Kolem jedné jsme vypluli na v tomto úseku líně tekoucí řeku a začali se potýkat s chladným počasím, nekonečnými voleji dvacet jeden kilometr dlouhé trati a zanedlouho i s vytrvalým vlezlým deštěm. Na jednom z osmi dnes překonávaných jezů nás neobyčejně pobavil Míla. Po jeho stáhnutí si totiž odskočil, zatímco Kačenka přidržovala kánoe u břehu. Bohužel jí k tomu sloužilo stébélko trávy, jež se k tomuto účelu evidentně nehodilo, a tak jí začal odnášet proud. Míla jí naštěstí bystře zpozoroval a urychleně jí přispěchal zachytit. Nestihl ale předtím dokončit svou potřebu, následkem čehož si vydatně počůral nohy.

„To mě to zahřálo,“ poznamenal poté, co se mu podařilo kánoe s Kačenkou dostihnout.

Za deště, při němž byly k vidění takové úkazy jako rybář lovící ryby z auta zaparkovaného u břehu, jsme dopiglovali do Vlastějovic, šest kilometrů před Horkou, a vyhrnuli se do cedulemi inzerované hospody. Alena málem padla do mdlob, když zjistila, že se jedná o tzv. zahrádku! Karel naštěstí záhy zajistil místa alespoň v upravené stavební buňce, kde jsme se dali pomocí párků (protože došel chleba, museli jsme skočit do barelu pro vlastní), čajů, točeného Rebelu a především rumů opět do formy. Nemohli jsme si přitom nevzpomenout, jak jsme zde před pěti lety zažili úplně stejné počasí.

Do Horky jsme ale již dopluli bez problémů. Přestalo i pršet a kemp byl dokonce vybaven sprchami s teplou vodou, což nás velmi potěšilo.

Večer jsme strávili v nahuštěné hospodě, kde jediným jídlem byly - jak jinak - párky, Aleně s ledovým klidem servírovali k ginu místo toniku sprite, tvrdíc, že se jedná o sprite-tonic, ale byli jsme tak jetí, že nám bylo vše jedno. Nejhuře ale dopadli Míla s Vildou. Ti si totiž dávali tak dlouho „výjimečně“ pivo, až se totálně zdundrovali.

Pondělí 23. června 1997 (Horka – Kácov; 20,3 km): Počasí se naštěstí přes noc umoudřilo a i když bylo polojasno, už nepršelo a dokonce se i oteplilo. Peršing, Petr a Lucka již tradičně neopustili bezpečí břehu, Kájou tentokrát měla na starost Helča.

I dnes nás čekala dvacet kilometrů dlouhá štreka, již navíc znesnadňoval nepříjemný protivítr. Proto jsme nabrali síly při obědě ve Zruči. Nastaly i přesuny v osazení plavidel. Zejména Míla

s Kačenkou plně využívali po věřejší „rachotě“ fyzických dispozic svého zadáka Karla a oddali se tzv. vegetění. Nakonec jsme trasu a lá Lipno zvládli, přestože nástup do kánoí po skonikování [Kácovského jezu](#) z jeho 1,5 metru vysoké pravé kozy by mohl být bez přehánění zařazen do oblasti horolezeckých aktivit.

Na pořadu dne už ovšem bylo jeho vyvrcholení - opékání šesti kuřátek umístěných nad ohněm po třech na dvou tyčích. Pozemní jednotky zajistily dostatek dříví i nezbytné potraviny a Karel se ujal opékání. V kempu jsme byli až na skupinu dementů, hrajících mezi našimi auty ragby, sami. Zabrali jsme tedy i lavičky a stoly a dali se do družné zábavy a popíjení pivíček a destilátů. Pavel a děti si též opekli fantastické špízy z buřtů, cibule a papriky. Zbylo i na Helču a Alenu, jež jely do Horky pro auto. Do hry však vstoupila Alenina psí nenažraná bestie Miky, který vyžral ešus s polotovary a bylo po špízech. Na dně zůstala jen oslintaná cibule!

Nicméně kuřátka se vydařila výtečně, a tak jsme si řádně pochutnali, až na Vildu. Ten totiž kuřata k smrti nesnáší, a proto mu z pohledu na nás asi nebylo nejlépe.

Zahrálo se na Lád'ovu kytaru, když Pavlova se vlivem vlhka a teplotních výkyvů tradičně rozlepila, posedělo u ohně a bylo dobře.

Úterý 24. června 1997 (Kácov – Rataje nad Sázavou; 20,3 km): Dopoledne odjeli domů Petr s Luckou a Peršing. Zatímco ostatní vypluli na řeku, Pavel s Kájou a Alena s Lucinou a Helenkou se vydali zajistit tábořiště v Českém Štenberku. Díky místní mocenské nomenklatuře v čele se starostou, který se z tohoto místa snažil udělat druhý Karlštejn, aniž by si uvědomoval, že zlaťáky do obecní truhlice přinesou nenasytní vodáci spíše než turisté s batůžky narvanými řízkou, zde neuspěli a byli nuceni rozbít tábořiště až o šest kilometrů dále po proudu v Ratajích, čímž celková trasa opět dosáhla 20 km. Tato pětice proto tedy počkala v příjemné hospodě ve Štenberku, kde je brzy našli Jirka s Jitkou, kteří většinou jezdili z neznámých důvodů separovaně napřed. Ostatním byl zanechán vzkaz na papírku ve zde odstaveném Vildově autě. Auto bylo sice později nalezeno, nikoli však prohlédnuto, a tak posloužil hostinský, který Vildovi a ostatním oznámil, že motorizovaná skupina odjela do Ratají, přestože mu tento vzkaz zanechal úplně někdo jiný pro zcela jinou partu.

Za hezkého počasí jsme se šťastně shledali v kempu umístěném na táhlé stoupající pravobřežní louce a večer poseděli u stánku při grozích na zahřátí. Jakmile se totiž setmělo, výrazně se ochladilo. V jedenáct hodin stánek zavřeli a zhasli světla u našeho sezení, ale plánovaný sanitární večer stejně nenastal. Měli jsme totiž vlastní zásoby a při kytáře, ale hlavně povídání, jsme vydrželi asi do půl třetí.

Středa 25. června 1997 (Rataje nad Sázavou – Budín; 10,0 km): Velmi zdařilý den charakterizovalo krásné slunečné počasí, příznivá - pouhých deset kilometrů dlouhá trasa, poprvé všechny kánoe v akci a poprvé všichni v lodích. Navíc zde byly velmi hezké jezy, z nichž stojí za zmínku zejména [Kuchelík](#) v Ratajích, který vyhazoval špice kánoí, v nichž ho zadáci sjížděli, tak vysoko, že náklon lodí byl kolem 40°. Taktéž zdolávání přírodního jezu s pěknou vlnkou v [Ledečku](#) bylo velmi příjemné.

Již ráno ovšem zaúřadoval opět Miky. Nejdříve snědl svoji snídani, pak dostal zbytky od Vildy a Věry, a ve finále se nepozorovaně zmocnil části Mílovy konzervy.

Po vyplutí jsme se brzy zastavili na oběd v opravdu ukázkové hospodě s dřevěným obložením a zvířecími kůžemi na zdech v Ledečku, která si u nás vysloužila absolutorium i přes to, že jídelníček byl dosti vyjedný. Dali jsme si tedy smažák a dostali jakési výborné sýrové prsty. Výjimkou byly Věra s Lucinou, které daly přednost smaženému květáku. Zatímco ostatní již spokojeně žvejkali, ony jen neustále popichovány jejich škodolibými poznámkami hladově čekaly na svou porci, jíž se dočkaly se značným zpožděním.

V Budíně jsme se utábořili na „anglickém trávníčku“ v parku u místního penzionu. Bylo to zde tak nóbl a přitom za velmi příznivý peníz, že jsme neustále čekali příchod někoho, kdo nás odsud vyžene. Nestalo se a navíc jsme mohli i využít sprchy v penzionu.

Jirka s Jitkou a Karel odjeli domů a ostatní se večer přesunuli do hospůdky, kde si též užili mnoho legrace. Nejdříve se Míla po vysprchování před ostatními tak natřásal pro svou čistotu, až shodil ze stolu jednomu místňákovi pivo, pak si zase Alena koupila pohledy, ale při psaní je zaměnila. Melíškovi napsala pozdrav s vyobrazením Sázavského kláštera a babičce s kriminálním vtípem od Pralovzského. Na druhý pokus už se ale trefila.

Popíjeli jsme, bavili se vzpomínkou, jak Jirka odpoledne na jezu v [Samopších](#) přenesl kánoí, aby jí neškrábl, a pak beznadějně dřel na mělčině, Helča šila kalhoty a myšlenka na sanitární den se opět stala fantazií. Na závěr ještě svedli Míla s Alenou urputný vítězný souboj v karambolu proti Pavlovi s Vildou. Poté už jsme se jen přesunuli spát do stanů.

Čtvrtek 26. června 1997 (Budín – Zlenice; 20,5 km): Od samého rána bylo vedro, nicméně něco viselo ve vzduchu. Převoz aut do Zlenic se stal díky silniční uzávěrce výletem na dvě a půl hodiny, a tak nám bylo jasné, že nás dnes čeká trochu pozdní dojezd. Dvacet jeden kilometr, sedm jezů a volejovitá trať, vše podtrženo parným dusnem, nám opravdu dávalo zabrat, i když na druhou stranu jsme si sjeli několik opravdu pěkných [retardér](#). Pobavil nás také malý Kája, jehož vždy šíleně vylekaly průlety souložících párů vážek kolem Žlababy, na něž reagoval po svém: „Uááá, koptéra, mrout, fuj, kšááá...“

Po večeri v rybím restaurantu v osadě Vlkovec na levém břehu Sázavy, během níž dostala obloha barvu inkoustu, jsme měli před sebou ještě sedm kilometrů. Když pak po splutí prvního z nich do Chocerad začalo pršet, vzala Helča Káju a Kačenku a jela do Zlenic raději vlakem, zatímco Míla zaujal hlídku u lodí. Dál pokračovala pouze trojice kánoí: Vilda s Věrou, Alena s Lucinou a Mikym a později i Pavel s Helenkou. Ti se nejprve rozmýšleli, zda se nepřidat k Helče s dětmi, ale pak chvatně vyrazili za ostatními, jež dohnali u jezu ve [Hvězdonicích](#). Předtím se Žlababou doslova přeběhli po levém břehu [jez v Choceradech](#).

Již předtím se ale strhla tropická bouřka a na zem se valily tuny vody. Neměli jsme pochopitelně v tu chvíli ani tušení, že o pár dní později způsobí přívalové deště na Moravě nejhorší povodeň za posledních několik desítek let a s ní spojenou katastrofu ohromných rozměrů. Šňůry deště byly tak husté, že přes ně nebylo pomalu ani vidět, a rachot hromů i světla blesků, které občas přerušily monotónní hukot vody padající shůry, nás nenechávaly zrovna v klidu. Asi na půl hodiny jsme se skryli pod plechovým přístřeškem u hřiště v Hvězdonicích, čtyři kilometry od Zlenic, a s marnou nadějí čekali až déšť, vytrvale bubnující do střechy, poleví. Vážnost chvíle jsme se snažili utlumit vzpomínkou, jak jsme včera nechali jet Lucinu s Helenkou samotné v kánoí a jak pak drtily křoviny podél břehů.

V dále se objevila světla.

„Míla pro nás posílá autobus,“ zavtipkoval kdosi, byla to ale jen projíždějící Avie.

Šero bylo již hrozivé a nám bylo jasné, že musíme vyrazit teď, protože jakmile se setmí, bude vše ztraceno.

Pláštěnky nám nyní sloužily už spíše jen jako neoprény, protože proti takovému přívalu vody nás nemohly ochránit. Veškeré své zbytky sil jsme vkládali do záběrů, jež lodě v tom marastu, navíc zatížené množstvím vody napršené dovnitř, posouvaly sotva neznatelně vpřed. Hladina adrenalinu v krvi dosáhla již takové výše, že naše těla uvedla do stavu apatie. Mozky se soustředily jen na to, aby vysílaly do rukou peroucích se s větrem a bouří povely k záběrům. Ještě, ještě a ještě!

Před námi se objevil jez v [Poddubí](#), vzdálený od Zlenic ještě tři kilometry. Kdyby bylo hezky, dalo by se zkusit ho sjet šlajsnou nebo po spádové desce, ale nyní by bylo cvaknutí v divoce pěnícím vývařišti téměř smrtící a proto jsme ho raději přenesli. Ukázalo se ale, že nalézt do

kánoi v divokém proudu pod jezem by bylo ještě obtížnější než samotná jízda propustí. Proto jsme museli lodě odtáhnout asi o tři sta metrů níže.

Vyčerpání je neseme sotva znatelnou stezkou v metr a půl vysoké trávě nedbajíc kopřiv, bodláků a neustálého zapadávání nohou do bahna. Konečně opět nasedáme. Lucina pověstná svými kousky smetla nejprve Vildu a pak i sebe do vody. Ale jedeme dál. Je už tma a tak poslepu odhadujeme, kde by mohly být kameny. Každou chvíli dna zaskřípou o překážky, což odnáší Alenina vydra zlomením kýlu, ale kolem desáté nás osvětluje baterka ze břehu. Je to Helča, strachy celá nervózní. Kája a Kačenka už spí v pronajaté chatce, protože v tomto počasí je na zatopené louce nemyslitelné postavit stany. Těž ochotný personál restaurace nás ihned zahrnuje rumem, čajem a dalšími objednanými nápoji. Jsme trochu v rozpacích, protože z nás leje jak z vodníků, ale smějeme se. Nikdo nemyslí na zítřek, jen Lucina pronáší: „Doufám, že z Týnce do Pikovic bude hezky.“

„To je blbec,“ směje se Věra i ostatní.

Vilda, Věra, Alena a Lucina poté odjíždí pro Mílu a s ním přespat k Vildovu kamarádovi do Kostelce nad Černými lesy. Pavel, Helča, Helenka, Kája a Kačenka přespávají v hrozném, ale suché kůče za směšných pětadvacet korun na osobu. Jen Pavel se v noci málem zadusí díky nadýchání se kočičích alergenů, zanechaných v chatce jejími předchozími nájemníky.

Pátek 27. června 1997 (Zlenice – Týnec nad Sázavou /auty/): Déšť v noci ustal a dopoledne vysvitlo sluníčko. Rozestřeli jsme proto promoklé hadry a bagáž na lavičky a stolky před hotelem Kormorán, čímž jsme je kompletně obsadili. Domorodci něco vtípkovali o dvouměsíční výpravě, ale my je nevnímali a sušili.

Po poledni dorazili i ostatní, a tak jsme udělali v hospodě z vděku útratu a pak přešli auty do Týnce.

Opoledne jsme vyrazili do města na nákupy, ale k večeru se opět přihnala bouřka. Naštěstí neměla dlouhého trvání.

Sedíc u stanů jsme též zaznamenali opětovný příjezd Karla, který přicházel od nádraží se svou přítelkyní.

„Hele, Kája s Kačenkou,“ pronesla Helča, když je viděla přicházet, rozpomenuvši si na jméno Karlovy partnerky.

„Ahoj, já jsem Magda,“ představila se nám a Helča si přitom málem ukousla ret.

Večer jsme se sesedli v hospodě V Náklí. Holky si poručily lízátka o velikosti nádražácké plácačky a po zbytek večera již neměly možnost promluvit. Vilda vyzval Mílu: „Pojď, dáme si pivo,“ ale dostalo se mu odpovědi: „Nemůžu, mám ve stanu rozehraný pexeso.“ Pavel pak dostal v předstihu ke svátku i několik hodnotných darů: energetický nápoj Erektus, nafukovacího králíka v kánoi, ohon - přívěsek na klíče a láhev čerešky.

Dali jsme se též dohromady s jedněmi manžely. Pavel zahrál na kytaru, později vystřídán našim novým známým Honzou, členem skupiny Bluegrass senior, který byl dvojníkem Smoljaka, a hrál dost dobře. Brnkla si i Magda. To už jsme ale byli na zahrádce. V deset totiž zcela nepodnikatelsky zavřeli. Jakýsi místní opilec nám ale nechal nanosit na zahrádku dva metry piv a vyhrožoval, že koupí i sud. Nechali jsme ho blábolit, zpívali si, dopili piva a pak se přesunuli k ohýnku, který vzplál za pomoci Karlem nanošeného dřeva - čert ví, kde ho vzal - tři sirek a kousku tuhého lihu. Pavel dal do placu obdrženou čerešku a vlastní rum, čímž dokončil dílo zkázy. Chvilku se ještě hrálo a povídalo a pak jsme se odplazili do stanů. Vilda dopadl nejhůř. Nejprve nemohl najít klíče od auta a ve finále se ve stanu snažil přikrýt pytlíkem od kolíků.

Sobota 28. června 1997 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Jízdu na notoricky známém úseku Týnec - Pikovice provázelo konečně pravé letní počasí. Tato krásná trasa opět

nezklamala a poněkud menší stav vody jí rozhodně neubral na kouzlu. Karlovi včera Vilda naznačoval, že si bude připadat jako Old Shatterhand, když mu indiáni udělali sekerami díry do lodi, a byla to pravda, neboť musel neustále kýblovat vodu tekoucí dovnitř dírou pod zadní kapsou. Náhodný kolemjdoucí při zastávce na oběd v Kamenném Přívoze, když viděl, jak z „parníku“ vytaženého na břeh teče vyzdviženou záďí voda jako z kroupky, to okomentoval slovy: „Prasklo mu chlazení.“ Jiný dodal: „Co je to za hrůzu!“

Již předtím se ale v peřejích před Kameňákem cvakl Vilda s Věrou a utopil přitom hodinky. Trochu nás naštvaly žluté plastové „kyblíky“ s mastňáckými turistickými vodáky, z nichž někteří na vodu vůbec nepatří, což dokázali na [Žampachu](#), kde skákali do šlajsný před našimi kánoemi šipky jak kretění, až jsme jim museli vynadat do bezvědomí. Helča přitom sprážila jakéhosi skina: „Tobě to tím strojkem vybrali i vevnitř!“

Na druhou stranu nás pobavil Míla, který se holil přímo v lodi, využívajíc špinavé Sázavy k oplachování holítka i jako vody po holení.

V Pikovicích jsme si pak počíhali na Karla s Magdou. Celý týden provokoval svými hláškami, jak se touží cvaknout, a tak jsme za pomoci hrubého násilí jeho touhu zrealizovali. Nakonec jsme ve vodě skončili všichni včetně Věrky s po cvaknutí značně pokleslou náladou. Bylo to ale báječné osvěžení.

To již byl ale úplný závěr letošní vody, která byla opravdu znamenitá a dala tak vzpomenout po dvou slabších ročnicích bývalé slávě letních vodáckých dovolených.